

Hogyan legyünk mégis mesterek

Rózsássy Barbara
(1979, Budapest)
költő, József Attila-díjas

A költészet napja akkor is a vers ünnepe, ha idén nem tarthatjuk meg a hozzá kapcsolódó rendezvényeket. Ha elmaradnak a közös felolvasások, a szavalóversenyek, azok az emelkedett hangulatú pillanatok, amikor költő és költő között megtörténik a szimbolikus kézfogás.

Mert olyan időket élünk, amikor a kézfogás valóban legfeljebb pillanatnyi gesztus. Éppen ezért bír roppant nagy jelentőséggel, még ha csupán az év egyetlen napján lehet benne részünk, s csak annyiban nyilvánul meg, hogy néhány órát közös asztalnál töltünk, miközben legalább rövid időre társakként, hovatovább „harcostársakként” gondolunk egymásra. Úgy, mint akiknek mindenhol és minden időben, minden politikai kurzusban az a dolguk, hogy a költészet védelmében emeljenek szót.

Mindig veszélyes terepnek tartottam a politikai indíttatású verseket. Elsősorban azért, mert még akkor is, ha a versbe óhatatlanul beszivárognak a költőt körülvevő mindennapok, abban hiszek, hogy nem az aktualitás teszi a költészetet azzá, ami. Másodsorban, ha körbenézünk a világirodalomban, bizony igen kevés magas színvonalú művelőjére lelhetünk. Néhány zseniális mestertől eltekintve, szinte senki nem alkotott igazán maradandót a té-

mában. Mára azonban kétségtelen, a zseniális mesterek ideje lejárt. Főleges áltatni magunkat az ellenkezőjével. Ugyanakkor az is természetes, hogy szüntelenül él bennünk a vágy: a nyomdokaikba szeretnénk lépni, mi több, meg akarjuk haladni őket. Ha nem így lenne, ha kiábrándultságunkban teljesen elvesztenénk a magunkba vetett hitet, előbb-utóbb eljutnánk a végpontra, ahol nem születik vers többé. De mi volna, ha más módon közelítenénk meg a meghaladás kérdését? Ha például kitörnénk a kétbalkezes, hibbant, életképtelen költő sztereotípiájából. Ha erőnk egy részét arra fordítanánk, hogy visszahódítsuk az Olvasót. Ehhez minden bizonnyal át kell gondolnunk a gyakorlati életben betöltött szerepünket. Többek között azt, hogy vajon ki szavaz bizalmat egy olyan társaságnak, amelyről a hozzá eljutó legérdekesebb hír azt taglalja, hogy tagjai miként estek egymás torkának?

Márpedig a mostani generáció(k)nak éppen az lehet a legfőbb küldetése, hogy átmentse a verset a jövő nemzedékei számára a ma olvasója által. Ez pedig kizárólag közös erővel sikerülhet. A költő szavaival élve: „ez a mi munkánk; és nem is kevés”.

Rózsássy Barbara